

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmuma (Lieta COMP/E-1/38.069 – vara sanitārtehnikas caurules) 1. panta a) apakšpunktu, 1. panta b) apakšpunktu un 1. panta c) apakšpunktu, ciktāl šie panti attiecas uz laika periodu no 1995. gada 1. jūlija līdz 1998. gada 27. augustam un no 1998. gada 10. decembra līdz 1999. gada 7. oktobrim;

— grozīt apstrīdētā lēmuma 2. pantu un samazināt prasītājiem uzlikto soda naudu;

— piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apstrīdētajos lēmumos atzina, ka prasītāji kopā ar citiem uzņēmumiem pārkāpa EKL 81. panta 1. punktu, noslēdzot vienošanās un piedaloties saskaņotā darbībā attiecībā uz cenu noteikšanu un tirgus sadali vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības pamatam prasītāji apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesību kļūdu EKL 81. panta 1. punkta piemērošanā, atzīstot, ka prasītāji izdarīja vienu nepārtrauktu pārkāpumu, kas ilga no 1998. gada 3. jūnija līdz 2001. gada 22. martam. Prasītāji norāda, ka, pat ja viņu pārkāpumu kvalificētu kā vienu un nepārtrauktu, Komisija pārkāpa samērīguma principu, neņemot vērā prasītāju samazinātu līdzdalību būtiskā šā pārkāpuma laika periodā. Prasītāji apgalvo arī to, ka Komisija kļūdaini uzskatīja, ka prasītāju gadījumā nav piemērojami noteikumi par noilgumu un ka tāpēc nevarēja uzlikt sodu par pārkāpumiem, kas tika izbeigti pirms 1996. gada 22. marta, ņemot vērā to, ka Komisijas izmeklēšana sākās tikai 2001. gada 22. martā. Visbeidzot prasītāji apgalvo, ka Komisija attiecībā uz tiem nepareizi piemēroja tās Paziņojumu par sadarbību un 1998. gada vadlīnijas par soda noteikšanas metodēm, jo Komisijas piešķirtais soda naudas samazinājums pareizi neatspoguļo prasītāju sadarbību. Šajā sakarā prasītāji atsauca arī uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, pamatojot ar to, ka tiem tika piešķirts tāds pats samazinājums, kā citam pārkāpuma līdzdalībniekam, lai arī prasītāji sadarbojās vairāk nekā minētais uzņēmums.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Outokumpu OYJ un Outokumpu Copper Products OY iesniedza 2005. gada 21. janvārī

(lieta T-20/05)

(2005/C 82/65)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Outokumpu OYJ, Espo (Somija), un Outokumpu Copper Products OY, Espo (Somija), ko pārstāv J. Ratliff, Barrister, un advokāti F. Distefano un J. Luostarinen.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmuma (Lieta COMP/E-1/38.069 – vara sanitārtehnikas caurules) 2. pantu, ciktāl tas attiecas uz prasītājiem uzlikto soda naudu;

— samazināt prasītājiem ar minēto lēmumu uzlikto soda naudu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesvedības, tostarp prasītāju izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apstrīdētajā lēmumā atzina, ka prasītāji kopā ar citiem uzņēmumiem pārkāpa EKL 81. panta 1. punktu, noslēdzot vienošanās un piedaloties saskaņotā darbībā attiecībā uz cenu noteikšanu un tirgus sadali vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības atbalstam prasītāji vispirms apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesību kļūdu, palielinot prasītājiem uzlikto soda naudu par 50 % par recidīvu, balstoties uz faktu, ka prasītāji iepriekš atzīti par vainīgiem līdzīga pārkāpuma izdarīšanā attiecībā uz nerūsējošo tēraudu. Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija pārkāpa Regulas 1/2003 (¹) 23. pantu, kā arī savas 1998. gada vadlīnijas [par soda noteikšanas metodēm], vispārējos samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus, kā arī pieļāva acīmredzamu novērtējuma kļūdu.

Prasītāji turklāt apgalvo, ka Komisija pieļāva gan tiesību kļūdu, gan faktu novērtējuma kļūdu, atturēšanas nolūkā palielinot prasītājiem uzlikto soda naudu par 50 %. Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija atturēšanas ietekmi novērtēja nepareizi un pretēji Padomes Regulas 1/2003 23. pantam, Komisijas 1998. gada vadlīnijām [par soda noteikšanas metodēm], kā arī pretēji vispārējiem soda naudas uzlikšanas, sodīšanas un samērīguma principiem, ņemot vērā to, ka prasītāju uzņēmums kļuva lielāks par citām attiecīgajā pārkāpumā iesaistītām sabiedrībām [cita uzņēmuma] iegūšanas rezultātā pārkāpuma pašas beigās vai pēc tā. Šajā pašā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija kļūdījās, ņemot vērā tikai apgrozījumu, nevis visus prasītāja apstākļus.

Visbeidzot prasītāji apgalvo, ka Komisija acīmredzami pieļāva tiesību kļūdu, soda naudas uzlikšanas nolūkos ņemot vērā ne tikai ražotāju "pārveides maržu" [*conversion margin*], pārstrādājot varu sanitārtehnikas caurulēs, bet arī pamatā esošo vara apgrozījumu, kas nebija nekādas pretlikumīgas sadarbības sastāvdaļa. Atbilstoši prasītājiem šādas kļūdas rezultātā tika noteikts nesamērīgi liela soda nauda.

(⁴) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, OV L 1, 04.01.2003., 1. lpp.

**Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko
Halcor Metal Works S.A. iesniedza 2005. gada 21. janvārī**

(lieta T-21/05)

(2005/C 82/66)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Halcor Metal Works S.A., Atēnas (Grieķija), ko pārstāv I. S. Forrester, Barrister, un advokāti A. P. Schulz un A. Komninos.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt lēmuma 1. panta f) punktu un 2. panta d) punktu, ciktāl Halcor tiek uzlikta soda nauda;

- pakārtoti, noteikt samazinātu soda naudas apmēru, kas Tiesai šķiet piemērots, izmantojot tās neierobežoto diskrecionāro varu saskaņā ar EKL 229. pantu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd soda naudu, kas tam uzlikta ar Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmumu par EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu lietā COMP/E-1/38.069, ar kuru atzīst trīs atsevišķus pārkāpumus vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības atbalstam prasītājs vispirms apgalvo, ka tā rīcība nebija sodāma. Atbilstoši prasītājam tā rīcībā nebija darbību, kas būtu sodāmas saskaņā ar EKL 81. pantu, jo tas bija pakļauts spaidiem no citiem lēmuma adresātiem un tā dalība kartelī kā uz eksportu un izaugsmi orientētam uzņēmumam bija izvairīga un pasīva.

Prasītājs arī apgalvo, ka tā soda naudas izejas punkts bija acīmredzami kļūdaini noteikts, un tas pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu. Prasītājs norāda – lai arī lēmumā apsūdzēti citi adresāti par iesaistīšanos trīs atsevišķos pārkāpumos, prasītājs tika apsūdzēts tikai par iesaistīšanos vienā pārkāpumā, tomēr soda naudas pamatsumma tika aprēķināta tādā pašā veidā, kā visiem adresātiem. Prasītājs arī apgalvo, ka tas nestiprināja vienošanos un ka lēmumā pārkāpuma ģeogrāfiskajā ietvarā nepareizi iekļauta Grieķija.

Prasītājs turklāt apgalvo, ka palielinājums par ilgumu ir acīmredzama novērtējuma un tiesību kļūda.

Visbeidzot prasītājs apgalvo, ka tam uzliktā soda nauda bija nesamērīga salīdzinājumā ar citiem lēmuma adresātiem uzliktajām soda naudām un ņemot vērā prasītāja īpašos apstākļus. Šajā sakarā prasītājs atsauca uz brīvprātīgu atteikšanos no dalības 1999. gada sanāksmēs divus gadus pirms Komisija uzzināja par karteli, uz tā īslaicīgo dalību sanāksmēs, tā pasīvo klātbūtni un uz faktu, ka tas iesniedza Komisijai pilnīgu dokumentāciju, uz kā tika balstīti iebildumi un lēmums.